

**GLASILO HMELJARSKE
ZADRUGE z.o.j. v ŽALCU**

ŽALEC, DECEMBER 1946

Leto I.

Štev. 16

Prijetne praznike in obilo uspehov v novem letu 1947

ŽELIJO TOVARIŠEM HMELJARJEM

UPRAVA ZADRUGE TER UREDNIŠTVO IN UPRAVA »HMELJARJA«

Apna mu dajte!

Ves letošnji pridelek hmelja smo prodali. In tudi dobro smo ga prodali po zaslugi vodstva naše Hmeljarske zadruga, saj smo dosegli na svetovnem trgu take cene, ki odgovarjajo najboljšemu hmelju na svetu sploh, kakor je n. pr. češki. Naš letošnji hmelj zadovoljuje v vsakem oziru, ne le v trgovskem, ampak tudi v pivovarniškem, kakor je pokazala kemična analiza. Velika škoda je samo, da ga imamo tako malo. Zanimanje za njega še vedno raste, da bi ga lahko prodali še trikrat toliko. Da bomo obdržali ta položaj na svetovnem trgu tudi naprej ali se celo povzpeli na prvo mesto, je potrebno dobro oskrbovanje hmeljske rastline.

Predvsem skrbimo in se brigamo za hmeljsko rastlino v času rasti, ko ji hočemo tako rekoč vse »zmašiti«, da bi nam dala čim večji pridelek. Po obiranju pa se kaj malo zmenimo za počivajočo rastlino, celo popolnoma zanemarimo hmeljišče, kjer hmeljske korenike čakajo pomladi. Pravimo, da čakajo in ne mirujejo. V njih se delo nadaljuje. Iz hmeljevine potujejo snovi v koreniko, v kateri se hranilne snovi mobilizirajo, da rastlina spomladi lahko znova požene mlade poganjke. Zato hmeljevine ne porežemo takoj po obiranju, ampak šele proti koncu oktobra, ko je že dozorela, ter jo sežgemo, kakor so vestni hmeljarji že davno delali. Vendar se najdejo hmeljišča, v katerih ostane hmeljevina do pomladi. V hmeljskih listih se najbolj zadržujejo zimski trosi peronospor, da bodo spomladi pri ugodni vlagi in toploti pogнали steljko in razmnožili nove trose. V zavitih listih prezimujejo tudi raznovrstni živalski škodljivci, katere moramo že jeseni z ognjem uničiti.

Hmeljevke, postavljene v kopice, je vihar kmalu po obiranju na mnogih mestih podrl in še danes leže polomljene na tleh. V takih hmeljiščih seveda ne moremo izvršiti jesenskih in zimskih del, kakor so gnojenje na široko, apnenje in odoravanje.

Dokler je zemlja še suha in ni zapadel sneg, raztrosimo apno v hmeljiščih, v katerih že nekaj let nismo apnili. Trosimo prav na široko po njivi apneni prah živega apna ali zdrobljenega apnenca, nato pa odorjemo.

Apno ne trosimo po hmeljišču samo za gnojenje

hmelju kakor druga umetna gnojila, ampak tudi zato, da zboljšamo zemljo. Hmelj sicer sprejema apno kot hranilno snov, še bolj pa je potreben za zboljšanje fizikalnih, kemičnih in bioloških lastnosti zemlje. Spričo tega dejstva moramo hmelju dati več apna, kakor mu ga odvzame letina. Zato je nujno potrebno, da trosimo apno v večjih množinah in v daljših časovnih razdobjih.

Zemlja naših savinjskih hmeljišč je sestavljena iz naplavin Savinje in njenih pritokov. Skoro vse naplavine so večidel iz apnenca in dolomita, v katerih je sicer dovolj apna, vendar ni hmeljski rastlini dostopen. V taki apneni zemlji je apno često v obliki nekoristnega, kremenasto kislega in humozno kislega apna, ki ga rastlina ne more sprejemati. Hmeljar pa misli, da njegova apnena zemlja ne potrebuje apna, ker ga je v njeni sestavi dovolj. Poleg tega še v naši prodnati zemlji voda izpira apno v spodnje plasti, da ni več dosegljivo koreninam.

Hmelj potrebuje zelo mnogo apna. Saj odvzame hmeljska rastlina na 1 ha letno 200 do 250 kg apna iz zemlje, to je osemkrat več kakor n. pr. pšenica in je zato hmelj v znanstvu poznan kot rastlina, ki ima rada obilo apna. Apno ostane večinoma v hmeljiščih. Ko upepelimo hmeljevino in listje zaorjemo v zemljo, ga vendar izvzimo neko množino v kobulah z njive. Ta del apna moramo zopet na neki način nadomestiti.

Apno samo je posebno važno za razvoj hmeljevine, pa tudi listov in kobul. Slabe in tanke trte so navadno znak pomanjkanja apna. Tudi prehitro porumenenje listov in pegavost listja je posledica pomanjkanja apna v zemlji. Hmelj, ki raste na njivi, z apnom dobro založeni, ima močne in široko razprostrte korenine ter zato lažje in v večji meri srka hrano.

Apno deluje v zemlji na različne načine. Izredno ugodno vpliva na fizikalno stanje tal, na kemične presnove v njej, zlasti pa na življenje in delo bakterij v zemlji. Delovanje apna, ki uravnava vse pojave v zemlji, je veliko važnejše kakor ono, ki jo ima apno kot redilna snov. Apno težko zemljo rahlja in zrači, jo napravlja za vodo propustno in toplo. Presnavljanje in razkrajanje v zemlji se vrši močnejše in tudi hitreje. Zemlja postane voljnjejša in rada oddaja hmeljski rastlini hranilne snovi. Tudi je rahla in pripravnejša za obdelovanje. Apno zato

raztrosimo po hmeljišču in ga zmešamo z zemljo. Čim debelejša so apnena zrna, ki jih zmešamo s prstjo, tem počasneje je delovanje apna. Apnena zrna razpadajo šele v zemlji, za kar sta potrebni eno do dve leti.

Apno zelo ugodno deluje na kemične procese v zemlji, saj je apno pogoj za uspešno učinkovanje drugih gnojil. Če torej v zemlji ni nobenih drugih snovi, samo z apnenjem še zemlja ne bo postala rodovitna. S pomočjo apna se namreč presnavljajo tiste hranilne snovi, ki so v zemlji kemično premočno vezane in jih zato rastline ne morejo sprejemati v takih spojinah, ki so koreninam dostopne. Apno torej priganja ostala hranila k delu in jim tudi delo omogoča. Če gnojimo s kalijevo soljo kisli zemlji, torej taki, ki ima malo apna, kalij ne more delovati, ker se veže v zemlji na nekatere snovi tako trdno, da ga korenine ne morejo vsrkati. Teh vezi oprostijo kalij le apno, ki ga izpodrine, da postane zopet prost. Če torej primanjkuje apna zemlji, kalij ne more v taki meri delovati ter ga je treba za gnojenje mnogo več. Često slišimo, da superfosfat ne učinkuje pri hmelju. Seveda ne učinkuje, če je zemlja kisla in brez apna. Fosfor iz superfosfata rastlina ne more sprejemati, ker se v zemlji superfosfat veže z nekaterimi železnimi oksidi in ostalimi težko topljivimi snovmi. Z apnom se superfosfat spoji v lažje topljive snovi, ki so koreninam dostopne in šele tedaj se pokaže dober učinek tega gnojila.

Apno pospešuje razkrajanje odmrlih korenin, gnoja in drugih snovi, iz katerih lahko srka hrano šele potem, ko so se v zemlji razkrojile. Razkrajanje je mogoče, če je v zemlji dovolj kisika, če je torej zemlja zračna. Teh lastnosti pa nima glinasta zemlja. Zato ji damo apna, da jo zrahlja in v njej napravi ugodne pogoje za tvorbo humusa. Humozne kisline v taki zbiti in trdi zemlji apno nevtralizira, zemljo napravi primerno lužnato, kakršno zahteva vprav hmelj, pa tudi bakterije, katerih je v zemlji na milijarde, razvijejo v njej svojo delavnost, in pretvarjajo razna hranila v take snovi, ki jih korenine lahko vsrkavajo.

V zemlji, kjer je malo apna, se razvijejo glivične bolezni in z apnenjem uničujemo take glivice.

Kakor nobena reč na svetu se tudi apno ne sme pretiravati, ker v tem primeru lahko škoduje. Preveč apna se kmalu pozna na peščenih njivah, zato na njih ne trosimo prevelikih množin naenkrat, temveč le majhne količine in večkrat. Če je v prodatem hmeljišču preveč apna, povzroči hitro razkrajanje hlevskega gnoja in drugih organskih ostankov, posledica tega je, da nastopijo tako zvane fiziološke bolezni hmelja, ki niso nič drugega kakor motnje v prehrani rastline. Taki škodljivi učinki preobilnega apnenja se bolj poznajo v suhih letih, kakor pa v deževnih, ker je v deževnih letih večje izpiranje apna v globino, zato apno v orni plasti ne pride do veljave. Za njive, kjer je preveč apna, je značilen plevel: kamilica, njivska preslica itd. V takih hmeljiščih se naj trosijo umetna gnojila, ki napravljajo zemljo kislo, kakor amonijev sulfat, superfosfat, kalijeva sol.

Kdaj, koliko in kako bomo trosili apno v svojem hmeljišču? Najprimernejši čas za apnenje je na vsak način pozna jesen, zima ali zgodnja pomlad. Toda ne smemo sipati apna na vlažno zemljo, apniti moramo pri suhem vremenu, torej ne po dežju in še manj po snegu.

Na težkih tleh bomo apnili s prahom živega apna, na peščenih pa z laporjem in zmletim apnencem. Zmleti apnenec, ki je tem boljši, čim drobnejši je zmlet, pa trosimo na lažjih tleh, ker počasi deluje in se težje izpira. Živega apna raztrosimo na lahki zemlji vsako tretje leto

200 kg, na težki pa najmanj 500 kg na 1000 rastlin in ga potem pri odoravanju zaorjemo. Na peščenih hmeljiščih bomo raztrosili 300—400 kg zmletega apnenca na 1000 rastlin, čeprav je v njem mnogo manj apna in njegovo delovanje dvakrat slabše od živega apna.

Živo apno, ki ga dobimo v apnenicah v prahu, se zelo praši in škoduje dihalom, zato je priporočljivo, da ga trosimo s strojem, če pa tega nimamo, ga zmešamo z zemljo in nato raztrosimo.

»V katero hmeljišče bom dal apno?« se vprašuje hmeljar. Prav v vsako! Naša savinjska zemlja potrebuje povsod apna. Mnogi poizkusi v Savinjski dolini so pokazali že pred vojno kakor tudi letos, da je v naših hmeljiščih večje ali manjše pomanjkanje apna. Sicer si lahko napravi vsak hmeljar sam enostavno analizo zemlje v katerem koli hmeljišču. V drogeriji kupi za nekoliko dinarjev solne kisline, nato vzemi peščico prsti z njive in kani na njo 5—10 kapljic solne kisline. Če zašumi v prsti, je dokaz, da je dovolj apna v zemlji. Ako pa poskusna prst ostane brez šuma in pen, si lahko prepričan, da ni dovolj apna v hmeljišču. To je najbolj enostaven poskus o potrebi apna na njivi.

Na vsako hmeljišče, torej na težko kakor na lahko zemljo, dajmo vsako tretje ali četrto leto primerno in sorazmerno množino apna, da bo imela zemlja nevtralno reakcijo, ki hmeljski rastlini najbolj ugaja, in v kateri bodo umetna gnojila, ki so nam že v zadostnih množinah na razpolago, ugodno učinkovala! Hmeljska rastlina bo dala hmeljarju na ta način prvovrstni in obilni pridelek, ki bo še bolj dvigal sloves »Savinjskega goldinga« na svetovnem tržišču.

F. Č.

Površine in vnovčevanje hmelja

Ko zopet obnavljamo po okupatorju uničena hmeljišča, v katera bomo vložili ogromno dela in denarja, je potrebno, da si ogledamo, kako se nam bosta povrnila v to obnovo vloženo delo in denar.

Če hočemo naša hmeljišča obnoviti na predvojno stanje, nam bo potrebno zato približno 300 milijonov dinarjev. Od tega odpade okoli 200 milijonov za hmeljeve, ostalih 100 milijonov pa za oranje, delo in vse ostalo, kar rabimo za nov nasad.

Na prvi pogled je to ogromna vsota. Če pa pomislimo, da bi pri sedanjih cenah in normalnih donosih dobili povrnjeno to vsoto z enoletnim izkupičkom in še povrhu tega v tujih devizah, za katere bi lahko naša država uvozila one predmete, ki so nam nujno potrebni pri obnovi naše domovine, je nujno, da vložimo vse sile za obnovo našega hmeljarstva.

Res je, da niso v gornji vsoti upoštevani vsakoletni stroški, ki so neobhodni, če hočemo, da nam bo povrnjeno delo in denar, ki smo ga vložili v hmeljišča in ki znašajo pri sedanji ceni približno 180 milijonov dinarjev.

Če pa računamo, da dobimo iz 1 ha hmeljske površine 10 do 15 kratni donos napram ostalim poljskim pridelkom, potem je jasno, da zasigura obstoj malemu in srednjemu savinjskemu kmetu, ki povsem prevladuje, le hmeljarstvo, ki mu edino omogoča, da je za svoje udarniško delo pošteno plačan, kot je to v programu naše ljudske oblasti.

Da bo pa ostal našemu hmeljarju ta vir plačila za vloženo delo tudi v bodoče, je nujno, da pridelujemo res

kvalitetno blago. Zadruga je s svoje strani ukrenila potrebne korake, tako v selekciji rastline, kakor tudi glede dajanja strokovnih nasvetov hmeljarjem. Posebno se je potrudila, da je pridobila zopet sloves našemu savinjskemu goldingu na svetovnih tržiščih, kar se nam je posrečilo edino s strogo klasifikacijo, dobro manipulacijo in redno postrežbo. Danes so vsi kupci stoodstotno sigurni, da bodo prejeli res tisto blago, kot so ga na podlagi vzorcev kupili. Zaradi naše natančnosti in rednosti bi lahko letos vnovčili najmanj trikratno pridelano množino hmelja.

Žal pa smo morali vsa ponovna naročila odkloniti. Iz navednega sledi, da bomo mogli pri normalni produkciji vsaj še nekaj let gladko in dobro prodajati. Res, da je Amerika povečala svoje nasade napram letu 1938 za okrog 3750 ha, kakor tudi Anglija za okrog 2600 ha, kar je razvidno iz naslednje tabele, ki je posneta po knjigi »Hmeljarstvo 1945-1946«, izdana od Hmeljarskega društva v Žatcu.

SVETOVNA HMELJSKA POVRŠINA

Država:	1938 ha	1945 ha	1946 ha
Čehoslovaška	11.457	8.240	9.000
Nemčija	8.293	3.715	5.450
Jugoslavija	3.600	825	1.150
Rusija	4.900	800	800
Poljska	600	100	200
Francija	1.169	670	700
Belgija	710	500	500
Razne	400	50	50
Kontingent skupaj	31.655	14.900	17.850
Anglija	7.470	8.096	9.100
USA	12.746	16.430	16.500
Kanada	465	785	700
Australija	800	800	800
Skupaj	21.481	26.101	27.100
Svetovna površina	53.136	41.001	44.950

SVETOVNA PRODUKCIJA HMELJA

Država:	1938 car. stotov à 50 kg	1945 car. stotov à 50 kg
Čehoslovaška	201.000	80.000
Nemčija	200.000	75.000 *
Jugoslavija	48.000	8.000
Rusija	70.000	10.000 *
Poljska	5.500	1.000 *
Francija	44.200	20.000
Belgija	16.500	14.000
Kontingent skupaj	585.200	208.000
Anglija	261.100	287.000
USA	291.500	510.000
Kanada	15.000	15.000
Ostali	40.000	20.000
Skupaj	607.600	832.000
Svetovna produkcija	1.192.000	1.040.000

Kazalo za I. letnik našega lista bomo dali tiskati. Vse, ki shranjujejo list, prosimo, da naj nam javijo svoje naslove.

Vsem je nemogoče ustreči. To vemo dobro, toda vprav zato, da bi čim večjemu številu naših čitateljev ustregli, prosimo, da nam dajete pobudo, o čem naj še pišemo, da bo imel združnik čim več koristi od svojega glasila. Vsak resen nasvet bo našel polno upoštevanje.

SVETOVNA PRODUKCIJA PIVA

Država:	1938 hl	1945 hl
USA	63.000.000	102.000.000.
Anglija	30.000.000	34.000.000
Nemčija	47.000.000	10.000.000 *
Belgija	14.300.000	5.000.000 *
Francija	14.000.000	7.000.000 *
Čehoslovaška	8.300.000	5.000.000
Australija	3.371.000	4.700.000
Rusija	5.000.000	3.400.000
Meksika	1.345.000	3.200.000
Kanada	2.740.000	5.000.000
Nova Zelandija	780.000	900.000
Kuba	414.000	780.000
Skupaj	190.250.000	180.980.000

* ocenjeno.

Iz tabele se jasno vidi, da je svetovna hmeljska površina v letu 1946 napram oni v letu 1938 skoraj za 8186 ha manjša. Prav tako je bil donos v letu 1945 za približno 152.800 metrskih stotov manjši kot pa leta 1938.

Tabela o svetovni produkciji piva nam pokaže, da je ta znašala l. 1938 190.250.000 hl, l. 1945 pa 180.980.000 hl. Zmanjšana je za 9.270.000 hl piva. Ako računamo, da se potrebuje za 1 hl piva 25 do 30 dkg hmelja, potem celotna količina pridelanega hmelja vprav zadostuje za navedeno produkcijo. Če bi porabo hmelja razmotrivali iz tega vidika, potem bi res ne imelo dosti smisla obnavljati hmeljišča. Če pa pregledamo tabelo o površinah hmelja v posameznih državah, vidimo, da ima Evropa, ki prideluje najboljši hmelj, danes za 14.800 ha manjšo površino kot pa leta 1938.

Pri tem so pa bile razmeroma najbolj prizadete Sovjetska zveza, Jugoslavija in Poljska. Kakor Sovjetska zveza, tako tudi Poljska danes še uvaža hmelj, kakor pa izgleda, bo v Poljski trajalo še kakih pet let, da bo pridelala za lastne potrebe dovolj hmelja in verjetno tudi manjšo količino za izvoz. Medtem bo pa ZSSR najpozneje v 2 do 3 letih dosegla, če že ne prekoračila, predvojno višino.

Istočasno s povečavo hmeljišč se v ZSSR povečava produkcija piva in to v prvi vrsti zaradi tega, ker se življenjska raven sovjetskega delovnega ljudstva stalno dviga, kot v nobeni drugi državi.

V Nemčiji se je sicer v letu 1946 zasajena površina napram letu 1945 dvignila za 1735 ha, ki se pa letos verjetno ne bo bistveno spremenila, ker tam primanjkuje predvsem živeža. Poleg tega je sedaj cena za nemški hmelj napram našemu na svetovnem trgu za 10 do 15 din pri kilogramu nižja. Vzrok temu je naša boljša kvaliteta in to, da smo si znali s pomočjo naše ljudske oblasti urediti takšno združno prodajo, ki ščiti interese našega hmeljarja, da ne prodaja za slepo ceno blaga, kot so to v pretežni večini delali brezvestni špekulanti.

Najpomembnejša izvoznica žlahtnega evropskega hmelja je in bo ostala ČSR. Sedanja njena hmeljska površina znaša približno 9000 ha. Sicer se bo površina še nekaj razširila, toda ta presežek bo verjetno porabila domača pivovarniška industrija, ker je produkcija piva v ČSR v stalnem porastu.

Na dvig produkcije hmelja v ČSR ne bo toliko vplivala razširitev nasadov, kot vprav dobro uspela selekcija rastlin, katero že od leta 1927 dalje uspešno vodi dr. Karel Oswald in o čemer se je naša delegacija osebno

prepričala. Na tem polju so pač češki hmeljarji daleč pred nami in naša naloga je, da jih dohitimo, če že ne prekosimo. Postavili smo že skromne začetke in pripravljamo za v bodoče obsežnejša dela, katera bomo postopno izvedli.

S češkimi hmeljarji smo v stalnih stikih in pričakujemo za prihodnje leto njihov obisk, s čimer bo še poglobljena že obstoječa povezava. Res da smo na prvi pogled nekako tekmeči na svetovnih tržiščih, toda če svetovno potrebo hmelja pobliže pogledamo, pa vidimo, da se naš savinjski golding in češki hmelj nekako izpopolnjujeta. Oba sta izborne kvalitete in vsak ima svoje prednosti tako, da bo za oba vedno dovolj odjemalcev. Vidimo pa, da vse pivovarne, ki so že enkrat varile z našim savinjskim goldingom, tega ponovno zahtevajo, posebno za varenje kvalitetnega piva.

Razmere v širokem svetu se polagoma urejujejo in bodo prešle sčasoma na mirnodobsko raven. Z normalizacijo razmer so pa tudi zahteve delovnega ljudstva vedno večje, posebno po dobrem in kvalitetnem blagu. Če pa mora pivovarna postaviti kvalitetno pivo na trg, ji je za to pač potreben žlahtni hmelj, katerega danes najbolj primanjkuje, zato so tudi izgledi za vnovčenje našega hmelja v prihodnjih letih dobri. Uprava zadruga bo s svoje strani vse storila, da se še povečajo. Na nas hmeljarjih pa je, da se še bolj povežemo z našo zadrugo, do katere nam je pripomogla težka štiriletna borba jugoslovanskih narodov. V predaprilski Jugoslaviji smo si komaj upali sanjati o tako idealni rešitvi hmeljarskega vprašanja, do katere nam je pripomogla prav naša ljudska oblast.

Leto 1946 se približuje kraju. Če se ozremo nazaj, vidimo, da smo premostili ogromno težkočo, toda čaka nas še mnogo naporenega dela, katerega bomo izvršili s pomočjo naše ljudske oblasti v dobrobit skupnosti.

Za novo leto 1947 si bomo hmeljarji zavihali rokave in napeli vse sile, da obnovimo nasade in pridelamo čim več in čim lepšega hmelja, katerega bomo prodali v inozemstvo in za njega oskrbeli devize za nabavo prepotrebne materiala za našo ljudsko skupnost. Na ta način bomo tudi hmeljarji v letu 1947 doprinesli svoj obilen delež za obnovo naše domovine.

O lastnostih našega hmelja

(Nadaljevanje iz 14. številke.)

Visok odstotek mehkih smol zlasti humulona je v hmelju posebno dragocen, ker je odločilen nele za grenkost piva, temveč so te koloidne smole važne za trpežnost pene piva. Ker je humulon najvažnejši tvorec pen, dajejo hmelji z visokim odstotkom humulona pivu najboljšo penjavost ter zavzema slovensko-štajerski hmelj tudi v tem pogledu odlično mesto med žlahtnimi hmelji.

Kot glavni producet hmelja na evropskem kontinentu je Nemčija vedno ljubosumno gledala na tega svojega nevarnega tekmeca in je kot okupator izrabila ugodno priliko, da se ga znebi. Ni si mogla kaj, da bi mu ne priznala njegove vrline, kakor je jasno razvidno iz strokovnega članka v 3. številki glasila zveze nemških pivovarjev »Deutsche Brauwirtschaft« iz leta 1944., ki ga objavljamo, kakor sledi v izvlečku.

POROČILO O OCENI IN ANALIZI

Savinjskega hmelja letnika 1943., ki ga je izdal dr. Zattler, vodja Hmeljske poskusne postaje na bavorski deželni postaji za rastlinstvo v Monakovem (München).

Komisijo za ocenjevanje so tvorili: vodja ocenjevalne komisije dr. Fr. Zattler, vodja nemških hmeljarjev Vogt iz Spalta, pivovaritelj Innerhofer, ter še ostali izvedenci.

Ocenilo se je 50 raznih vzorcev hmelja, po berlinski metodi ocenjevanja na pogled. Možnost dosegljivih točk znaša 90.

Plus točke so naslednje:

obiranje	1— 5 točk
vlažnost	1— 5 točk
barva in finoča	1—10 točk
oblika, rast kobul itd.	1—10 točk
vsebina lupulina	1—30 točk
aroma	1—30 točk

Minus točke so naslednje:

bolezni in škodljivci	0—15 točk
okvare zaradi nepravilnega ravnanja (rjavkast lupulin, osute kobule itd.)	0—15 točk

Dokončni rezultat ocenitve se doseže na ta način, da se od plus točk odbijejo minus točke.

Ocena je izpadla naslednja:

5 vzorcev	preko 70 točk
6 vzorcev	od 66—70 točk
32 vzorcev	od 60—65 točk
7 vzorcev	pod 60 točk

Najboljši hmelj je dosegel 74 točk, najslabši 56 točk, iz česar je razvidna in ponovno poudarjena izredno visoka kvaliteta savinjskega hmelja.

Iz vzorcev je razvidno splošno dobro obiranje in sušenje, nasprotno pa barva in rast kobul nista popolnoma odgovarjali. Kar se tiče glavnih lastnosti, to je vsebina lupulina in arome, je njegova lastnost odlična. Kobule so polne, celo prepolne svetlega nepokvarjenega lupulina. Po ocenitvi vsebine lupulina po točkah, je dosegel samo eden vzorec komaj 18 točk, ves ostali hmelj je dosegel preko 20 točk, med temi 17 vzorcev 24 točk in eden 26 od 30 dosegljivih točk.

Tudi glede arome je bila dosežena izredno dobra ocena, tako da je vedno in ponovno potrjen sloves, ki ga uživa savinjski hmelj v svetu.

(Konec prihodnjic)

OPOZORILO HMEJARJEM!

Kdor ni vrnil preostalih hmeljskih vreč pri dovozu hmelja se opozarja, da ne bo prejel obračuna, oziroma plačila hmelja tako dolgo, da vreče vrne. Kdor bi jih pa ne mogel vrniti, se mu zaračuna vsaka vreča po 200 din.

HMEJARJI!

Kdor ima pokvarjeno škropilnico, naj jo sedaj pripelje zadrugi v Zalec, da jo ta popravi in nadoknadi manjka-joče dele.

Tudi ostalo orodje preglej in ga skrbno spravi v red, da bo pripravljeno za spomladansko delo.

Preskrbi si tudi vse ostale pripomočke v teku zime, ko delo na polju počiva, da ti ne bo potreba vsega šele tedaj iskati, ko boš že potreboval in tako izgubljal dragocen čas.